

Występowanie zestandaryzowanych przedmiotów codziennego użytku, cechujących się znaczną wartością artystyczną, tudzież wysoką jakością wykonania, jest jedną z cech charakteryzujących kulturę dworską dawnych imperiów. Wśród tej grupy poczytne miejsce zajmuje ceramika naczyniowa, która zwykle stanowi podstawowy element wyróżniający dane imperium w materiale archeologicznym. W przypadku Urartu takim wyróżnikiem jest tzw. „ceramika pałacowa”, w skład której wchodzi cienkościenne, ustandaryzowane formy mis i dzbanków, charakteryzujące się lśniąco-angobą koloru czerwonego lub wiśniowego. Naczynia tej grupy pozostawały w użyciu przez cały okres istnienia Imperium Urartyjskiego, zanikając dopiero w czasie kształtowania się kolejnego z bliskowschodnich imperiów- Imperium Achemenidów.

Występowanie ceramiki pałacowej związane jest z istnieniem fortec urartyjskich będących, szczególnie w zakaukaskich prowincjach (obecna Armenia), swoistymi enklawami administracji i kultury imperialnej na terenie zdominowanym przez rdzennych mieszkańców. Pomimo iż system enklaw przetrwał w regionie prawie dwieście lat, nadal niewiele wiadomo o jego wewnętrznej organizacji. W tej materii brak przede wszystkim badań nad szeroko rozpowszechnionymi kategoriami zabytków, w tym ustandaryzowaną ceramiką pałacową. Projekt stanowi pierwszą próbę zbadania ceramiki pałacowej jako grupy technologiczno-stylistycznej w ujęciu regionalnym, wykorzystując przy tym cały wachlarz metod klasyfikacji archeologicznej, oraz analiz petrograficznych. Celem projektu jest przede wszystkim ustalenie w jaki sposób zorganizowano produkcję i dystrybucję tych naczyń w warunkach rozproszonego osadnictwa imperialnego, otoczonego przez osady zamieszkałe przez ludność miejscową. Równie ważnym aspektem projektu jest oszacowanie jaki procent naczyń mógł być importowany z centrum Imperium Urartyjskiego, położonego nad jeziorem Wan, w dzisiejszej wschodniej Turcji. Dzięki temu możliwa będzie weryfikacja archeologiczna niektórych hipotez historyków, wciąż spierających się o to, czy Urartu było imperium scentralizowanym, czy też zdecentralizowanym.

Z perspektywy społeczeństwa prowincjonalnego ciekawym aspektem jest określenie funkcji ceramiki pałacowej w kontaktach gospodarczych i kulturowych między ludnością napływową (urartyjską) a miejscową, z czym związany jest m.in. rozwój lokalnych naśladownictw. Istotnym celem projektu jest także wypracowanie nowych rozwiązań dotyczących datowania okresu urartyjskiego na Zakaukaziu, na bazie analizy ceramiki pałacowej. Dzięki temu będzie możliwe prześledzenie jej ewolucji- od luksusowych wyrobów przeznaczonych dla elity państwa do typowej ceramiki stołowej używanej przez nowych mieszkańców regionu w okresie po upadku Urartu.